

rejo molčati. Slabo čtivo je grešna priložnost. Mnogi so po tej priložnosti že prišli ob vero in poštenje ter so začeli mrziti Cerkev in življenje s Cerkvijo. Kdor se grešne priložnosti noče varovati, se greha noče varovati in greši. Duhovnik pa h grehu ne more in ne sme molčati.

Pa mnogi pravijo: meni nič ne škoduje ali: moram vse čitati, da spoznam tudi nasprotno mnenje. Odgovor: Slabo čtivo je vedno škodljivo, kakor je slab, okužen zrak vedno škodljiv. Nekaj se človeka vedno prime. Sploh pa ni res, da bi moral slišati človek tudi laž, da spozna, kje je resnica, kakor ni res, da bi moral kdo strup šele pokusiti, da zve, kaj je strup.

Znameniti pisatelj Alban Stolz je dejal, da se danes nebeške in peklenske moči bojujejo med seboj za duše na koščku papirja. Ne pridružujmo se peklenkim močem! S to mislijo naročajmo, berimo in širimo le katoliški tisk!

Tržiška poročna „pudlja“.

Bo marsikdo dejal: Kaj pa je to! Sta-rejši, ki so jo delili, ali lovili, bodo pa marsikaj o njej še vedeli.

Ko sem prišel v Tržič kaplanovat sem včasih pogledal skozi okno v kaplaniji, kako je presfregel ta ali oni pred cerkvijo novoporočenca s kozarcem vina in z voščilom. Seveda, na voščilo je posegel ženin najprvo v svojo denarnico in potem šele v roko voščilca. Pri nekaterih porokah se je v roki voščilca svetilo vino, na glavi pa kar cilinder. Ko sem pričel kot župnik poročati, se je še nekaterikrat izvršil ta prizor, sedaj pa je ta navada izginila. Poroke se vršijo sedaj jako hitro. Pridrči navadno avto, izstopita ženin in nevesta ter dve priči in vse je kmalu gotovo. Svatje prihajajo le na gostijo, ne k poroki.

Stari Tržičani povedo marsikaj iz preteklosti in njenih običajev. Tako pripovedujejo tudi o poročni „pudlji“. Ta tržiški običaj naj bo tukaj označen z besedami blagopokojnega g. župnika Špendala, ki ga je grajal. Ravno pred 50. leti je bilo na četrto adventno nedeljo oznanjeno v cerkvi sledeče:

„Kmalu bo pretekel adventni čas in po veselih božičnih praznikih bo nastopil predpustni čas ter čas ženitovanja in oklicev. Gotovo ne vemo, kdo bo prvi oklican, zato vam pa tudi najlažje sedaj oznanimo, da po novem letu ne bomo nobenega več oklicali s pristavkom ‚gospod‘ ali ‚gospodična‘, temveč samo s krstnim imenom in priimkom. Saj kdor je res gospod ali gospodična se

pač ne bo zmenil zato, ali je s tem dostavkom tudi oklican ali ne. Komur bi pa morda ne šlo to ime po vsej pravici, bi se pa še ljudje norčevali iz njega, če bi mu ga priložili. Naj nam torej tega nihče ne zameri. Duhovniku je namreč silno težavno vsem ustreči in najtežje je še ljudi na očitnem kraju v cerkvi vrstiti med gospodo in negospodo. V cerkvi ste nam vsi ljubi farmani, dragi bratje in sestre v Kristusu.

Naj bo pri tej priložnosti omenjeno še to-le: Tržičani imate mende že staro navado, da pri porokah denar mečete med radovedno mladino. Ali ni škoda denarja, ki se težko zasluži, tja metati, da prav nič ne zaleže? Otroci ga poberejo, vselej vsega še ne najdejo, in ga za sladkarije dajo. Večkrat celo otroci opustijo šolo, jungru delo, ter po dve in še več ur preže na poroko zaradi ‚pudlje‘. Bati se je, da se bo enkrat naredila nesreča. Čudno bi ne bilo, ko se vrže včasih po 30 otrok na tla med konje in vozove, če bi si kdo zlomil roko ali nogo. Ali bi ne bilo bolje, če bi poročenci, kateri morejo, rajši kakšne krajcarje izročili farni ubožni kasi za farne bolnike ali tudi revnim šolarjem za šolske potrebe? To v premislek prihodnjim ženinom in nevestam. Zapovedovati o tem ne moremo mi duhovniki.“

Pri oklicih so bili torej pred 50. leti „gospodje in gospodične“ odpravljeni. „Pudlja“ je ostala še precej časa, danes je pa še v spominu starejših Tržičanov in v oznainilni knjigi.

To in ono.

Samo en dinar bo stal odslej naš župnijski list. Tega bo pač vsak zmoget. Bo pa zato brez priloge „Vera in življenje“. Mnogi so članke priloge radi brali, nekatere je pa motilo oznanilo ljubljanskih župnij, katerih glasilo je omenjeni list. Da more naš list sploh izhajati, omogoča vlč. g. frančiškanski provincijal dr. p. Gvido Rant v Ljubljani, ki zastopa list pred oblastmi v smislu zakonov. Bog mu plačaj naklonjenost!

Lepo božično darilo v znesku 1000 Din je naklonil sirotišču in zavetišču Vincencijske konferenčne g. tovarnar Schallgruber iz Slapa. Bog povrni!

Božičnico priredijo tudi letos otrokom sirotišča na Skali dekleta Marijine družbe na sveti večer. Morda ima še kdo kakšen kos stare, še uporabne obleke, ki bi jo družbenice-šivilje lahko lepo priredile za otroke. Naj jo, če je dober, izroči pri šivilji poleg mosta sv. Janeza.